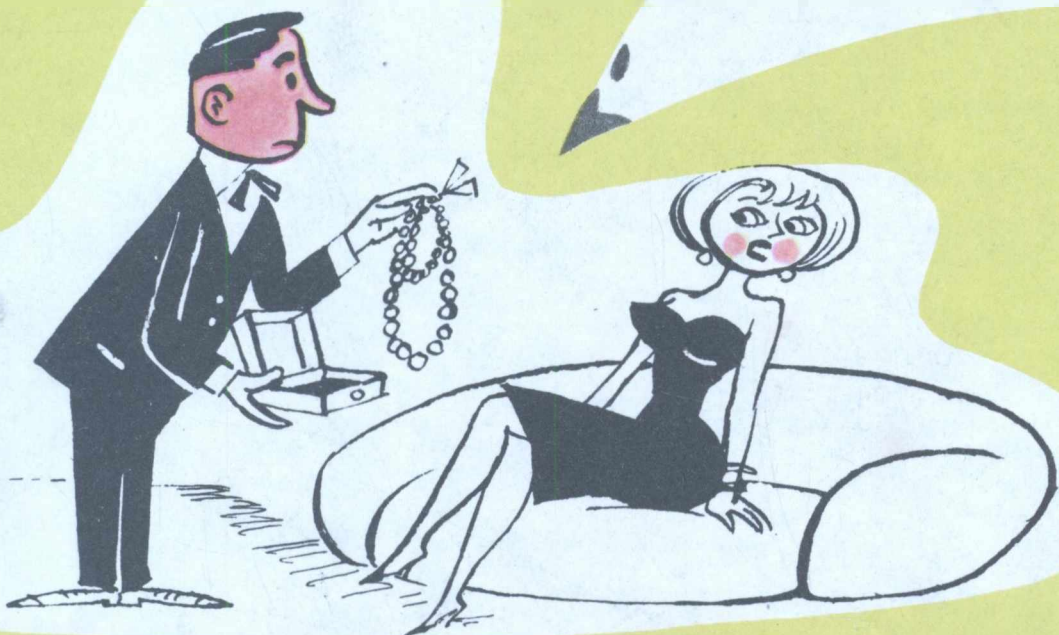
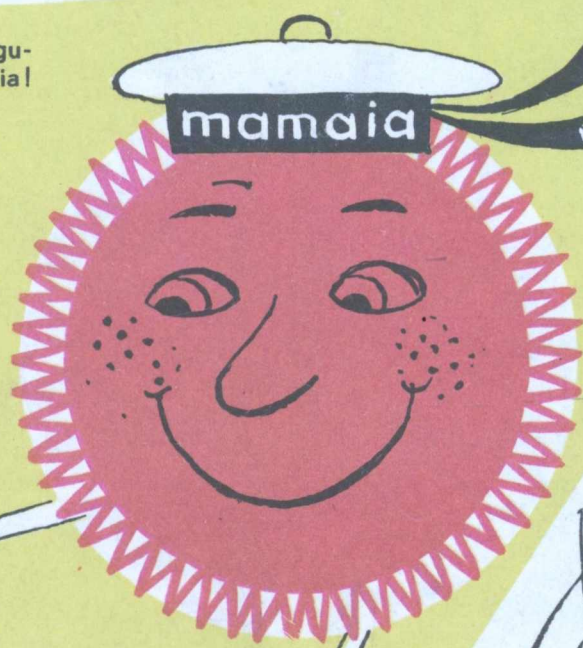

FĂRĂ CUVINTE

Ea: — Nu, nu, eu vreau o singură perla: „Perla” de la Mamaia!

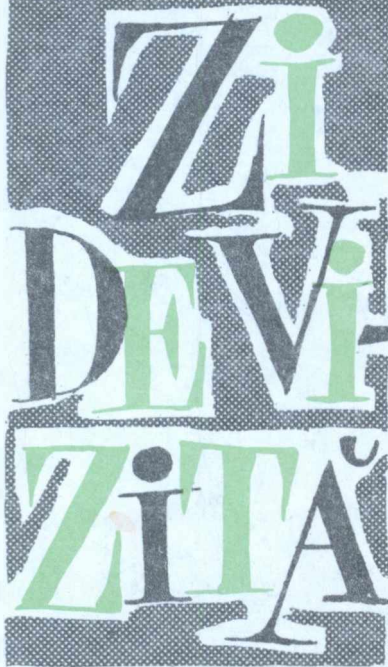
Litoralul românesc rivalizează cu cele mai frumoase plaje din lume.

NEPTUN: — M-am hotărît, îmi fac concediul aici!

I. PELTZ

Mă simțeam foarte bine după cele șase săptămâni de infarct miocardic. Nu mai aveam dureri, — nici starea de oboseală care mă chinase atâtea zile. Și medicul-primar, zimbînd, a dat soarei-șefei câteva instrucțiuni:

— Regim, odihnă, evitarea oricărei enervări.

— Am înțeles!

Și către mine:

— Ai fost un bolnav ascultător! Să fii și acum tot așa! În câteva zile te-ntorci acasă.

— Mulțumesc!

După-amiază a fost zi de vizită. Și mă pomenesc cu un cumnat de-al meu, pensionar, cu soția dumisale — moașă la Pitești — cu doi veri, băieți buni, să-i pui la rană și cu trei prieteni de-ai familiei care își aduseseră și copiii — niște puștani zgomotoși.

— Ce-i cu voi? le-am șoptit (nu puteam face eforturi). Ați venit cu steaua?

— Țîț! face cumnat' meu: am venit cu *altceva!*

Și își dă coate cu soția. — Ai răbdare!

Au ocupat „rezerva“.

Cumnatu' meu, om gras, purpuriu la față, veșnic surizător, îmi face cu ochiul:

— Te văz bine, frățioare, ai trecut hopul!

— Da, îi răspund tot în șoaptă, mai am puțin și mă-ntorc acasă!

Intervine și sora-șefă, cam mirată, cam nedumerită de atîția vizitatori:

— Se-ntoarce, firește, dacă respectă regimul, odihna și dacă evită enervările!

— Le evită, le evită, o liniștește moașa din Pitești, mai ales că i-am adus niște *întăritoare!*

— Și-mi face și ea cu ochiu'.

— Are aici tot ce-i trebuie! o asigură sora-șefă, nu-i dați orice...

— „Orice“ să-i dăm? Ferit-a sfintu'. Îi dăm ceva *extra*.

Sora-șefă pleacă în alt salon și cumnată-mea destupă o sticlă do-lofană de țuică bătrînă de Pitești.

— Arde-i, mă invită ea, repede!

Sînt un om slab, dar, totuși, am încercat:

— Săru' mîna... da' n-am voie... Mi-a spus doctorul... regim...

— Lasă fițaraiele! Arde-i o înghițitură!

Intervine și cumnatu' meu:

— E ceva ce n-a văzut Parisu'!

— Da' n-am voie! mai încerc eu.

— Auzi? „N-are voie!“ Da' de ce? se înverșunează unul din prieteni. Nu ești major? Uite, eu am dat gata aseară o sticlă și n-am nici pe dracu!

— Bine, dar n-ai făcut un infarct...

— Am făcut un chef — ei, și?

Se amestecă și un prichindel:

— Nene, bea că-i dulce!

Stăruie și verii mei:

— Ia n-o mai face pe mironositu'! Cu noi, la *Caru' cu bere* te purtai frumos!

— Hai! Hai! mă îndeamnă moașă.

Și-mi duce sticla la gură.

Repet: sînt un om slab. Am „tras“ o înghițitură — două — trei...

— Așaa! face cumnatu' meu. Ai văzut? Te și simți mai bine. Mai *arde-i* una!

M-am executat.

— Și-acu'... o felioară... Sma-randa, unde-i mușchiulețul?

— Aici!

Și desface mîna, mare cît o lopată.

— Ce crezi c-am uitat-o?

Îmi întinde o bucătoaică de mușchi:

— După țuică merge!

— N-am voie, încerc să mă apăr, credeți-mă... regim...

— Fii serios, se supără unul din verii mei, iar soția îl ajută:

— Parcă n-ai fi bărbat, așa te izmenești!

Înghiț bucată de mușchi. Ce e drept, e drept: era foarte bună.

— Mai ia!

— Nu... nu... mulțumesc... *regim*...

— Lasă-te de *bancuri!* Dă-i și un gogoșar' Așa...

Între timp cumnatu' meu a golit sticla de unu'singur și a destupat alta, oferind celorlalți „cîte-o înghițitură“.

— Auzi? mi se adresează și fața i s-a luminat ca un lampadar într-o seară de bal, auzi: a murit *Pandur!*

Am îngălbenit.

Pandur e ciinele meu. Il iubeam ca pe proprii mei copii.

— Pandur?

Și simt un nod în gît.

— Pandur! repetă cumnatu' meu, foarte înveselit. (Băuse și dintr-a doua pînă la fund). Ei — și? Nu mai găsești cîini?

— Zi-i și de Sița, îl stîrnește moașă.

— Aaa... da... Sița și-a scrîntit un picior și e la spital...

— În ghips, precizează cumnata:

Sița e o nepoată de-a mea, cea mai cuminte dintre toate, favorita mea.

Mă trec fiori. Tîmplele îmi zvînesc.

— Da' mătușa-ta, biata Smărănduța... continuă cumnatul.

— Ce-i cu ea? d-abia izbutesc să articulez.

— Eeee! face unul din verii mei. Nimic!

— Nimic, îl îngînă cel mai vîrstnic dintre prietenii mei (băuse și el puțin) ce să fie? Tu trebuie să eviți enervările... regim... odihnă...

— Are dreptate! sughite cumnatu', de ce s-afle c-a murit?

— Cine-a murit? răcnesc din adînc. A murit tușă?

— Da... ce po' să-i faci? A murit! Mai trage-i o înghițitură... să-ți revii...

...Dimineața, medicul-primar s-a arătat foarte nedumerit.

— Ce-i cu dumneata, tovarășe? Mergeai atît de bine... Și acu', deodată, temperatură, greață, vîrsături, dureri precordiale... Ce s-a întîmplat?

Nu-i puteam spune nimic. Simțeam că mă slîrșesc.

Clătînînd din cap, medicul-primar mă tot întreba:

— Ce s-a-ntîmplat? Așa... dintr-odată... peste noapte...

— Peste zi, tovarășe! îl lămuri un bolnav, vecin de pat cu mine, peste zi s-a-ntîmplat... Știți... ieri a fost zi de vizită...

— M-am lămurit! se încruntă doctorul. Și către mine:

— De azi nu mai primești pe nimeni!

— Mai bine era de ieri! mi-am spus în gînd. Și am oftat din adînc.

DIN „DICTIO LIMBII

Catir — Măgar respins la examenul de cal.

C.E.C. — Bani în concediu de odihnă.

Crap — Pește din care tinăr căsătorită prepară icre de știucă.

Cultură — Pomadă pentru obrazul creierilor.

Cărbune — Diamant în domeniul mino negru.

Calomnie — Șoapte în gura mare.

Căsătorie — Singurătate în domeniul Piatra fundamentală a divorțului. Masă la care nu mîncă nici unul dar înghiț amîndoi.

Carte — Nume pe prima pagină și renume după ultima.

Caleașcă — Trăsură trasă de porci și cu Petre Ispirescu pe capră.

Calendar — Unul care merge cu zile.

Ceramică — Pămînt cu foc în inimă.

Castană — Fruct pe care e bine să-l culegi cu mîini de împrumut.

Cosciug — Ambalaj pentru deșeuri.

Catastif — Memorie cu pagini numerotate.

Cataractă — Cascadă care îți împiedică vederea.

Cosmetică — Iluzii fardate.

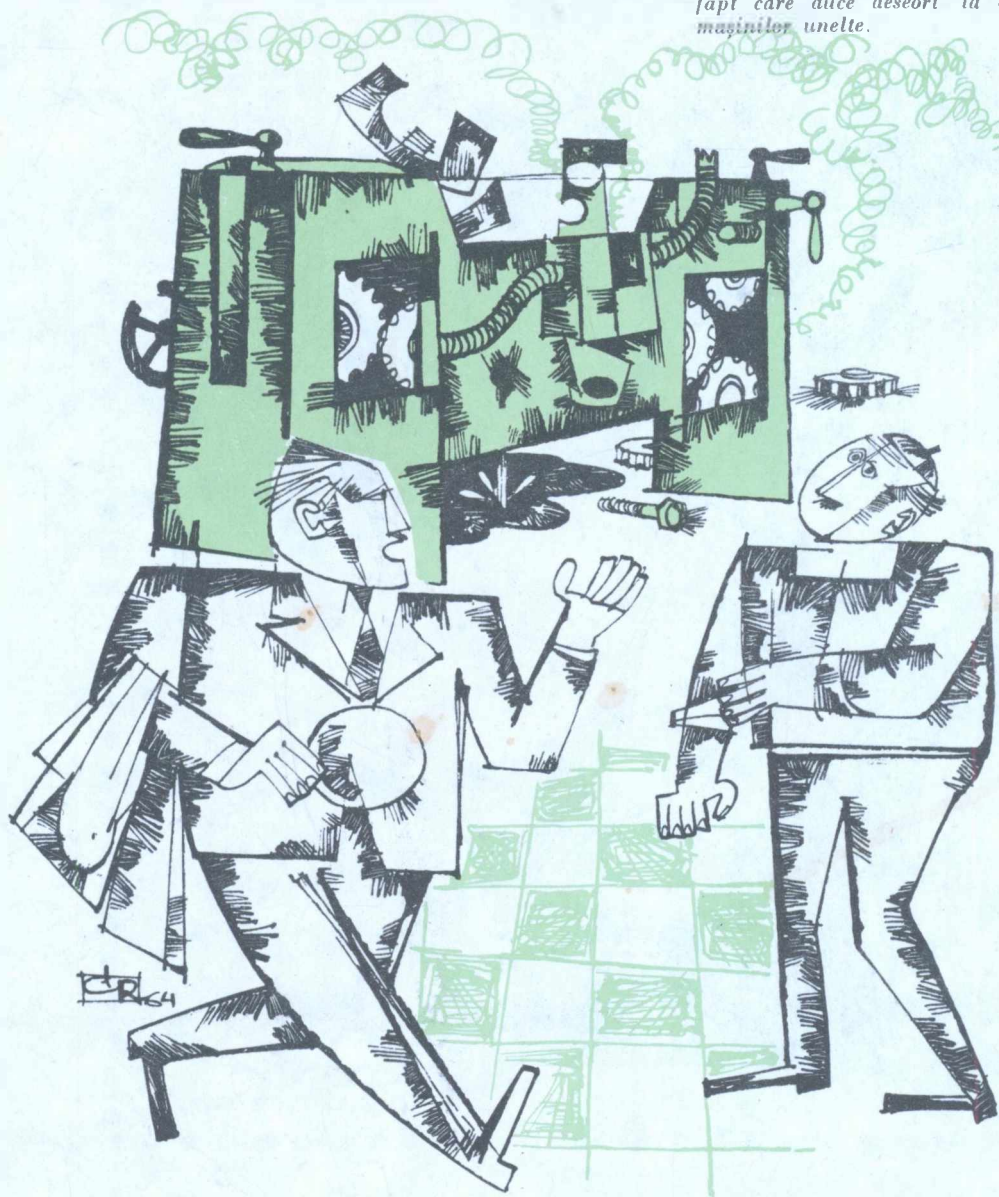
Cipici — ajutori de pantof.

Ilustrație de TIA PELTZ

ARUL OMÎNE

Unii muncitori nu vor să-și întrerupă lucrul pentru mici reparații, lăsând aceasta pe seama schimbului următor, fapt care duce deseori la degradarea mașinilor unelte.

Desen de V. CRIVĂȚ

Schimbul I:
— Azi, când am început schimbul, nu se auzea decît un zgomot suspect; vezi, poate e cazul să chemi mecanicul...

Desen de T. PALL

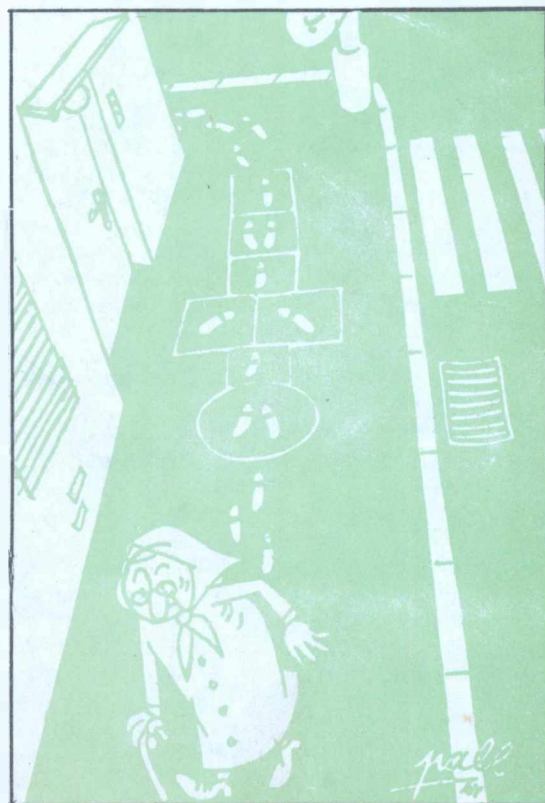
- Cîine** — Animal care vorbește cu coada și aude cu ochii.
- Castron** — Farfurie superioară.
- Candelabru** — Un politician. Ofește brațul luminii, ca s-o conducă prin întuneric.
- Cață** — „Diseusă” la domiciliu.
- Citație** — Invitație la să nu te duci.
- Circumareasă** — Floarea vinului.
- Citat** — Părerea altuia între ghilimele proprii.
- Dragoste** — Bătăi de inimă, pentru dureri de cap. Sentiment care vine în galop și dispăre în vîrfurile picioarelor.
- Delicios** — Foarte bun de gură.
- Dig** — Armistițiu între mare și pămînt.
- Dulău** — Lup retras la coarnele plugului.
- Diagonală** — Una cam într-o parte.
- Duș** — Apă la cap.
- Dor** — Parfumul cîmpenesc al inimilor. Cosmonautul dragostei. Calul năzdrăvan din basmele inimii.
- Distrat** — Persoană care vine la masă ieri, fiindcă ai invitat-o mîine.
- Dafin** — Lauri ajunși la băcănie.
- Dans** — La micul profit.

Reparațiile începute în iarnă la imobilele din Bd. Republicii 184-186 nu au fost terminate, rămîind zurgăveli nefăcute, găuri în pereți etc.

— La revedere, tovarăși locatari! În sfîrșit, am terminat reparația...

Desen de V. TIMOC

FĂRĂ CUVINTE

DUO...

Desen de EUGEN TARU

INSTANTANEU MUNTOS

FRED FIREA

Locul, eroii și data acțiunii: o bancă în parcul din Sinaia, două vilegiaturişti, azi.

- Nu -vă supărați... e liber!
- Poftim.
- Mulțumesc. Uf! ... Obositor aici la munte.
- Ați fost la Babele?
- Numai la una din ele.
- ?!?!
- La una din babele care vînd plase, sacoșe. În piață.
- Credeam că ați urcat la...
- Pardon! Eu sînt om serios.
- Am 81 de kg gol. Urcușul e pentru ăia mai ușurei. Dv. cît aveți?
- Cît îmi dați?
- 77—78...
- Sînteți gentil. Am 79 și 300.
- Dar am și perspective, că tot ce mîntînc pun pe mine.
- Vă pătați?
- Nu. Grăsime.
- Parcă eu nu?
- Și atunci, spune și duritatea: e de noi treaba asta cu urcușul?
- Lasă, că nici pe ceilalți nu-i înțeleg.
- Pretext: Să vadă frumusețile munților.
- Dar ce, ilustrate nu există?
- Alegi pe care o vrei. Una mai frumoasă ca alta. Și fără efort. Doar sînt la odihnă, nu? De exemplu, unii s-au înscris pentru Bușteni.
- Și eu m-am înscris, dar nu pentru bușteni. Pentru tăiate.
- A, nu. La Urlătoare, prin Bușteni.
- Ei, poftim! Omul vine aici la liniște și ei umblă după Urlătoare. E drept, cînd eram mai tînr cu 8—9 kg, umblam și eu. Am fost o dată pe o rută foarte

POVESTI CU ÎNGERĂȘI...

Salariatul de la serviciul contabilității era gata să intre în biroul directorului de la „Combustibilul” Galați, cînd o tînră sări speriată de pe scaunul ei:

- Nu se poate! Tovarășul director nu primește azi!
- E cineva înăuntru?
- Sfîntul Dumitru.

Nedumerit, omul își desfundă urechile cu degetul și întrebă din nou:

- Cine se află în biroul său?
- Sfîntul Dumitru, n-auzi?...

Într-adevăr, dacă ascultai atent, din birou răzbăteau pînă în anticameră zgomote și glasuri. Dar nu glasuri de sfinți, ci glasuri de pămînteni încadrați la „Combustibilul”. Iar prin ușa abia întredeschisă salariatul zări pentru o clipă cîțiva „sfinți” în haine moderne, ciocnind pahare.

— Tovarășă, dar ceea ce aud eu nu prea seamănă a voce cuvioasă. E un glas răgușit, probabil din cauza băuturii...

— Și ce crezi dumneata, că sfinții nu beau? Ia lasă-te de misticism! Că viciile se iau de la unul la altul nici nu știi cînd! Crezi că

viciile cer legitimația de sfînt ca să știe dacă să te ocolească sau nu?

— Și mie cine îmi semnează hîrțile?

- Dumnezeu știe!
- De ce? Și el e înăuntru?
- Nu, înăuntru e numai tovarășul director Curcumelis Manole, cîțiva salariați aleși precum și cel care-și sărbătorește ziua numelui.
- Aha, Dumitru!

În aceeași clipă, ușa biroului se deschide larg și din prag tovarășul Manole întrebă:

- Tovarășă, ce urmează?
- Urmez eu, tovarășe Manole, interveni cel de la contabilitate.
- Cu ce? Cu sandvișurile?
- Cu semnătura.

— Azi nu semnăm, azi mîncăm. Alteceva?

- Aștept să-mi dați evidențele.
- Poftim: friptură, sarmale, gustări, țuiculită...

— Vorbeam de combustibil, ăla esență tare.

— E și esență tare. Nea Dumitru, toarnă un pahar d-ăla, esență tare, să nu spună că sîntem birocrati și că amînăm de azi pe mîine...

Și petrecerea a continuat, tîndcă tovarășul director nu e rupt de masă. Se ține bine de ea.

Și uite așa a trecut sfîntul Dumitru. Dar la „Combustibilul” există cohorte de sfinți. S-a dus Dumitru și au venit Mihail și Gavril. E drept că la „Combustibilul” ăștia nu-s trecuți pe post de sfinți, dar vorba ceea, omul sfințește locul. Așa că în biroul tovarășului director Manole au apărut sfîntul Mihail Diaconu și sfînta Cloșcă Gabriela... Tovarășul Manole s-a înclinat smerit în fața acestor arătări cerești și a îngînat cucernic:

— Să trecem la cele pămîntești.

Și au trecut. S-a revărsat harul divin în pahare, pe scaune, pe birou, au trecut apoi la moaște de curcan și de purcel iar în vremea aceasta muceniciei de la Contabilitate, Planificare, Registratură, făceau anticameră și așteptau semnăturile întru domnul, care se afla dincolo, în birou, la... cina cea de taină, care nu mai era de mult o taină, că aflase toată instituția.

Pe urmă, ca la moară. A venit rîndul sfinților Constantin și Elena, sfînta Ecaterina, sfînta Dimbidis Marieta (asta e o sfîntă de dată mai recentă, care figurează numai în calendarul petrecerilor).

Și ține-te chefurii! Și dă-i cu apă sfințită și dă-i cu sarmale, și dă-i în timpul producției! Și după petreceri din nou dă-i! Dă-i, însă altfel. Cu specific mai pămîntesc. Dă-i țipete! Dă-i amenințări! Dă-i afară din birou! Fiindcă tovarășul Manole nu-i chiar un sfînt get-beget. E un sfînt cu lip-suri. Și ca să-și redreseze prestigiul zdruncinat de pe urma chefurilor din paradisul de dincolo de ușile capitonate, nea Manole cel cuvios zbiară și amenință ca cel din urmă sfințisor retrogradat și trimis la munca de jos, în iad. Iar cine ar avea curajul să-l înfrunte ar da de... dracu'! Bineînțeles asta nu se întîmplă și cu ingerășii.

Drept care, noi i-am închinat prezenta rugăciune. Și sperăm că se vor lua sfîntele măsuri. Amin!

I. AVIAN

- heruvim 12 maxim -

EU ŞI PETRU CEL CRUD

a: Virful eu dor. Omul, Caraima-
... Eram un grup întreg.
— Şi a fost frumos?
— Foarte frumos. Eu am rămas
bagajele jos, la o cabană. Trei
am jucat table cu cabanierul.
bere.
— Şi cine a fost mai câştigat din
ursia asta?
— Cabanierul. Mi-a câştigat vreo
sticle.
— Totuşi, fie vorba între noi,
auzită că de acolo se vede foarte
nos aici jos. Se zice că-i o pa-
mă splendidă.
— Atunci spune şi dumneata:
ă-i atât de frumos aici jos,
ce să mai mă urc pînă acolo
— Spuneam şi eu așa. Că de
ndat tot n-o să mă apuc să
nd. Nu cunosc nici Carpații,
litoralul... nici Olt... nici
gov...
— A, eu am trecut prin toate
a.
— Nu zău? Şi care v-a plăcut
mult?
— Virginia cu filtru.
— Sînt grozave; mai ales du-
masă bună.
— Fiindcă veni vorba: cred că
făcut ora mesei.
— Atunci să mergem, să apucăm
întîi. Aoleu!
— Ce este?
— Mă ridic greu de pe bancă.
— Şi eu la fel. Nu ştiu ce am.
ită mişcare fac, tot greoi mă
l.
— Dumneata unde mîncinci?
— Dincolo.
— Dincolo, ne vedem mîine. Pe
aşi bancă.
— Cine vine mai întîi, ocupă
Salut.
— Salut.

De obicei stafiile apar cam pe la miezul
noptii. Responsabilul cu stafiile a făcut însă
cu mine o modificare în program. A trimis-o
imediat după ce am stins lumina în dormi-
tor.

— Care-mi tulburi liniştea? am întrebat
eu imediat ce mi-am dat seama, după nişte
bocănituri, că umbla cineva prin cameră.

— Eu! a făcut „musafirul“.

— Care eu? Ce, n-ai nume?

— Eu. Petru cel Crud.

— Şi ce cauți, crud, la mine? Du-te şi te
mai coace. Stai un sezon, două pe litoral
şi vii p-ormă.

Auzind un zăngănit straniu, m-am ridicat
în capul oaselor.

— Ce faci, tovarăşe Petru cel Crud? imi
umbli prin casete?

— Nu am venit la tine să-ţi fur din lucruri.

— Totuşi, ce faci? Ce-a fost zgomotu'ăla?

— Mi-am scos sabia din teacă.

— Cu ce ocazie?

— Să te tai în două.

— Dar ce-ţi veni să mă tai în două? Te-ai
recomandat Petru cel Crud şi cînd colo vrei
să procedezi ca Solomon Înțeleptul... Pot
să aprind lumina?

— Dacă-ţi face plăcere.

Am aprins lampa de noapte şi în faţa mea
staţiona o arătare îmbrăcată în uniformă de
rege. Avea o privire într-adevăr crudă şi ri-
dicase arma albă deasupra capului meu.

— Chiar vrei să mă spinteci? Stai blind.
Explică-mi şi mie de ce?

— Fiindcă ai făcut mişto de mine. Veni-
sem cu gânduri bune şi tu mă iei cu litora-
lul.

— Dar matale nu ştii de glumă? Lasă dra-
cului fieru' ăla bleau din mină. Nu e păcat
să mor în secolu' ăsta de-o sabie care nu e
făcută nici măcar din oţel suedez?... Stai
jos! Stai jos, n-auzi? Vezi că eşti în casă la
mine! Dacă-ţi cîtesc acum vreo două pagini
de-ale mele rămiî lat. Nu mă provoca!

Speriat de ameninţare, Petru cel Crud
se azează pe pat lingă mine. L-am servit
cu o dulceaţă de corcoduşe, un „Nervatil“,
nişte apă rece, i-am dat şi o ţigară cu filtru
şi după aia l-am luat la întrebări:

— Spuneai adineaori că mi-ai păşit pra-
gul cu gânduri bune. Ia să le aud şi eu. Dar
calm.

— Eu sînt Petru cel Crud.

— Mi-ai mai spus.

— Lasă-mă! s-a răstit el.

— Gata.

— Sînt Petru cel Crud. Am fost regele
Castiliei între anii 1350—1369...

— Ştiu. Şi acum eşti la ananghie. Cît ai
fost rege mi-ai căleat vreodată pragul?
M-ai băgat în seamă? Ruşine!

— Taci! mi-o reteză el. Ascultă mai bine
ce rugăminte am la tine... Ai vreo rudă ospă-
tar?

— N-am.

— Nici vreun prieten, așa, mai apropiat?
Vreunul care îl cunoşti bine?... N-am pa-
harnic.

— Tovarăşe fost rege al Castiliei, am im-
presia că mă confunzi. Află că eu nu sînt
şeful repartizării forţelor de muncă. Sînt
foiletonist.

— Ştiu. Şi d-aia am venit la tine. Te
cîtesc. Zău, poate cunoşti vreun ospătar.
Dar să fie cumsecade, să nu fie nervos, să
nu răspundă, să nu se poarte urît cu musa-
firii mei, că din cînd în cînd mai invit şi eu
pe la noua mea reşedinţă vechii prieteni...
Mă serveşti?

— Păi pot să-ţi rezist? Vîno dumneata
pomiîine pe la mine şi cred ca...

— Pînă mîine nu poţi să-mi rezolvi pro-
blema asta?

— Nu pot. Mîine am treabă la Braşov şi pe
ospătării din oraşu' ăsta nu-i cunosc, că
nu prea beau pe-acolo.

— Atunci viu poiîmine tot pe la ora asta.
Îmi spui numai numele lui. De transfer
mă ocup eu. Noapte bună!

Vă rog să mă credeţi că nu am avut o
noapte prea bună. Au defilat prin capul
meu, atunci, în noaptea aia, toţi ospătării
care m-au servit. La toţi le găsisem ceva
lipsuri. Rămăsesem la nea Petruş de la barul
„Katanga“. Am adormit cu el în gînd. Cînd
m-am trezit, mi-am adus aminte că m-a
făcut de multe ori să aştept însetat la masă.
A căzut şi el.

Dragii mei, coincidenţa a făcut ca în ziua
deplasării mele la Braşov să găsesc pe stradă
o hîrtie care să mă scoată din încurcătură.
Citiţi-o şi dumneavoastră:

„Trustul de alimentaţie publică
CARPAŢI
Braşov, Republicii 62, nr. 99 din 26 dec. 1963

A D E V E R I N Ţ Ă

Se atestă de noi prin prezenta că tov. Capriş
Ioan este angajatul nostru după cum urmează:
De la 08.05.1952 la 27.09.1958 — ospă-
tar.

De la 12.06.1959 la 03.03.1960 — şef
unitate şi cabanier.

De la 25.04.1960 şi în prezent — şef unitate
şi şef sală.

În acest timp a avut o comportare bună faţă
de consumatori cît şi faţă de personal.

Nu a avut abateri de la regulile de comerţ
şi nici nu a fost urmărit sau condamnat penal“.

— Ce ziceţi? N-a fost pentru mine găsierea
acestei adeverinţe o mană cerească? A
fost!

Cînd a venit la întîlnire Petru cel Crud
şi i-am citit adeverinţa găsită la Braşov,
m-a sărutat.

— Bravo! mi-a spus el. De un om ca ăsta
am nevoie.

Şi a plecat cît se poate de mulţumit de la
mine. Mulţumit şi eu că am putut să-l ser-
vesc pe Petru cel Crud, mi-am văzut de ale
mele. Dar ce să vedeţi! Într-o noapte, mă po-
menesc iar cu fostul rege al Castiliei. De
data asta a venit şi mai crud.

— De unde ai tu adeverinţa de bună pur-
tare a omului pe care mi l-ai recomandat?

— Cum de unde o am? Ce importanţă are
de unde o am? Se atestă că e un om cumse-
cade? E semnată de directorul Trustului şi
de şeful serviciului cadre? E semnată? Este!

— Ştii cum se poartă cu musafirii mei, cu
ceilalţi colegi ai lui? Ca un zbir... Cum
de s-a schimbat așa de la eliberarea adev-
rinţei şi pînă acum?

— Meştere, dă-mi răgaz cîteva zile. Dau
eu o fugă pînă la Braşov, mă interesez şi
stăm de vorbă pe urmă. E bine?

M-am dus la Braşov. Dacă o să vă mai spun
ce am aflat despre omul pe care l-am plasat
lui Petru cel Crud, o să vă doară capul. Să
vă dau numai un exemplu:

Într-o zi, cu mult înainte de a primi această
adeverinţă, un cetăţean i-a cerut condica de
reclamaţii să consemneze în ea o nemulţu-
mire. Omul meu, Ioan Capriş, l-a luat la
bătaie. Şi l-a bătut pînă ce clientul s-a să-
turat de condică. A urmat un proces, sen-
tinţă judecătorească etc.

Şi Direcţiunea alimentaţiei publice „Car-
paţi“ îi dă lui Ioan Capriş adeverinţă de
bună purtare. De ce? Să intru eu în conflict
cu Petru cel Crud?

Dacă mai vine Petru cel Crud după lă-
muriri la mine, îl trimit la cei care au
semnat adeverinţa de bună purtare.

Eu mă spal pe mîini.

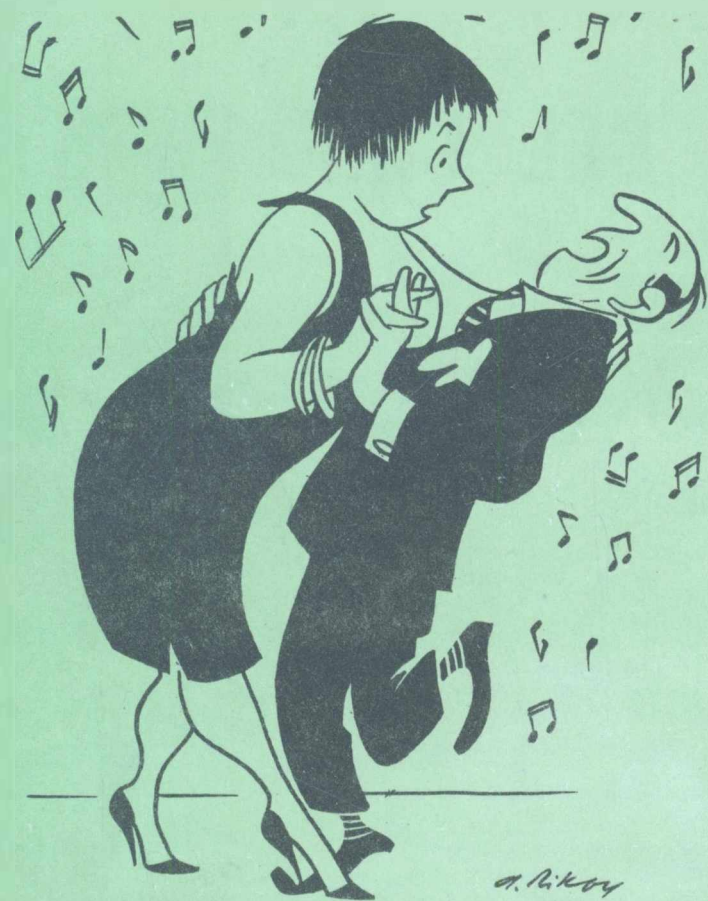
Ilustraţie
de D. NEGREA

Uneori gheaţa destinată uni-
tăţilor de alimentaţie e lăsată
în faţa localurilor cu prea
mult timp înainte de deschi-
dere.

— Uite! Aşa se duc pe apă
nişte... bani „gheaţă“.

Desen de VIKI ALEXIU

— Ce faci mutra asta? Parc-ai avea un cui în pantof...

DE CE NU PREA MERG LA ȘTRAND

Îmi place apa, fie mare
Fie (cînd nu am mare!) ștrand
Lor unde trupurile-n soare
Stau ca volumele-ntr-un stand.

În timpul lunilor de vară
Cînd sînt căldurile în toi,
De dimineață pînă-n seară
M-aș bălăci ca un rățoi.

Și totuși îmi frinez ades
Plăcerea asta estivală
Fiîndcă unii fac exces
De comportare jovială!

Cînd vreau să intru-ncet în apă,
Mi-apar cîțiva dinăștia-n jur
Ce-așteaptă pregătiți să-nceapă
Să mă stropească prematur.

Mă pișcă altul de picioare
Sub apă (cică-i cașalot!),
Apoi din valuri reapare
Distrîndu-se-ntr-un ris uetot.

Pe plajă, în aceeași clipă,
A răsărit o minge mare,

S-a-nfiripat și o echipă,
Iar cite unul „trage tare”

Încît, de nu ești vigilent
Și n-ai reflexe ca portarii
Ești în pericol permanent
Să-ți facă tîndări ochelarii.

În fine, să mă recreez
(Că d-ai-a-i ștrand, întii de toate!)
Într-un boschet mă surizez
Dar nici aicea nu se poate

Fiîndcă-n plasticul decor,
Adus ca o poșetă-n mină,
A apărut un tranzistor
...Plus șapte inși care-l ingină.

De-aceea, uite, îmi refuz
Plăcerea asta estivală,
Deși nu sînt un tip obtuz,
Dar forma ultra-jovială
În care unii se complac
Mă-mpinge către astenie
Și, fiîndcă n-am ce să le fac
...Am scris această poezie!

Ridicarea de nivel

de FLORIN IORDĂCHESCU

Spune-o veche zicătoare:
„Cine știe multe, moare”
Și cum nu sînt amator
Spre cel lalt tărîm să zbor
Decît hăt! foarte tîrziu,
Nu vreau multe ca să știu.
Cînd se fac în instituție
Conferințe cu discuție
Unde se-abordează teme
Și diverse noi probleme
Despre artă sau știință
Eu nu vin la conferință...
Cu cît știu și-am învățat
Pot în viață să răzbat:
De mai mult nu am nevoie.
Despre unul „tata Noe”
Știu că el e muritorul
Care-a inventat vaporul.
Știu ușor deosebi
Cînd e noapte, cînd e zi,
Care-i grîu, care-i porumb:
Știu de pasărea Columb
Care a născut un ou.
Știu de mărci cu „cap de bou”
Care este foarte rare.
Știu de domnul Cuzea care

A descoperit ocua.
De Dinamo știu, de Steaua
Ce loc au în clasament.
Pot să spun că-s la curent
Și cu chestii de cultură
Ca, de pildă: în pictură.
Pe moment îmi pot da seama
Care-i pînza, care-i rama,
Iar în muzică sînt as:
Știu ce-i pian, ce-i contrabas:
Descifram chiar la clavier
Mici sonete de Șecspir
De pe cînd copil eram.
După cît se vede, am
Numeroase cunoștințe,
Chiar și fără conferințe,
Ce-aș putea mai mult afla?
Eu prefer un cinema
Că apare pe ecran
Cavalerul Pardaian
De la care poți să-nveți
Cît e unii de isteți.
Iar de-i vorba de nivel
Ca să mi-l ridic nițel
Fac excursii sus la munte
Că sînt alpinist de frunte.

ÎNTR-O STAȚIUNE CU APĂ MINERALĂ

— „Știți cumva, pe aici e și vreun izvor cu țuică de Pitești?”

Desen de D. NEGREA

DRĂGĂȘII PĂIATE ACROBAȚII

de ȘTEFAN TITA

Sînt unii care-și fac din viață
Un circ, un circ adevărat,
Se poartă sau ca o paiată
Sau au talent de acrobat...
Sînt unii gravi orice le-ai face,
La glume ei nu spun nici pis,
Și fiindcă risul nu le place
Zău, nu știu cum, se fac de ris...

De pildă, la o magazie
Un gestionar făcea balans,
Figuri de-naltă-acrobație,
Echilibristică și dans,
Dar iată, pe nepusă masă
O amețeală i-a venit:
I s-a făcut control la casă
Și drept în nas s-a pomenit!

La circ, venit-au într-o seară
Doi tineri proaspăt logodiți,
Ei mină-n mină admirară
Cum joacă urșii imblinziți
Iar fata se gîndi în sine
Privind la splendidul dresaj:
— „Așa ceva ar prinde bine
Și-n tînărul nostru menaj...”

Desigur, toți îl știu pe Nae
Cu zîmbet dulce și năuc
În fața orînicui se-ndoaie...
De parcă-ar fi de cauciuc...
Strănută șeful: „La mai mare!”
Îi strigă Nae fericit.
— „Adică să răcesc mai tare?”
Întreabă șeful cătrănit...

Deși-nsurat de-o veșnicie,
Chiar și copii are-nsurați,
El, Don Juan... cam cu chelie
Și dinșii aeropurtați...
Chiar scamatorul cu bagheta
Cea magică l-ar invidia,
Cum îi dispăre verigheta
Cînd face curte el cuiva...

Un tînăr în menagerie
Un cimpanzeu a admirat.
Purta flăcăul tăcălie
Și-o pălărie extraplăt...
Văzînd figura lui nerasă
Și părul lung și răvășit,
Maimuța exclamă duiosă:
— „Tăticule, bine-ai venit!”

Desen de NELL COBAR

SECRETARA: — E Munteanu la telefon. Nu-l
știți? Cînd are ceva urgent intră fără să
mai aștepte să-l anunț...

NICOLAE MINEI

Scurtissime

Nimic nu-l enervează mai mult
pe Gogu decît lipsa orîcărui motiv
de enervare.

Cea mai bună școală este cea
care te convinge că ai încă multe
de învățat după ce ai absolvit-o.

Valeria oftează:
— Înainte de căsătorie i-am
căzut în brațe. După căsătorie
i-am căzut pe mîină.

Tănase e foarte pudic; nu poate
să suferă adevărul gol-goluț.

Dacă e adevărat că timpul e
bani, teribili de cheltuitori mai
sînt unii.

Memoria: ceva care te ajută
să-ți fie cald în ianuarie.

Cînd află cît îl costă rochia ei,
soțul Alinei exclamă:
— Scumpa mea!

Nu mai sînt atît de tînăr ca să
știu totul.

Vrei să știi cît de scurtă e o
lună? Cumpără lucruri în rate.

Cine are răspuns la toate în-
seamnă că nu și-a pus toate între-
bările.

Există piese la care ai da orice
ca actorii să aibă o dicție mai puțin
bună.

Se zice-n general despre un duș că
Te-ajută dacă-ai tras în plus o
dușcă.

De ce cînd o femeie spune unui
bărbat: „Să rămînem prieteni”
înseamnă că nu are de gînd să se
mărite cu el?

Capul lui suferă de migrene și
idei.

N-am nimic împotriva părerii
celorlalți, cu condiția să fie de
acord cu mine.

Dodecafoniism: arta de a descom-
pune muzica.

Nici adevărul nu poate să-l
spună fără să mintă.

Cel mai grav lucru la un igno-
rant e că-și ignorează ignoranța.

Nimic nu e mai stabil ca bătri-

nețea: la 15 ea și la 60 de ani ea
începe peste alți douăzeci.

S-a măritat cu el pentru 1600 de
motive pe lună.

De la unul ca el nu știi niciodată
la ce să te aștepți. E în stare să
fie și sincer.

Tăcut pe critic îl ascult
Mărturisindu-și al lui chin:
„Cînd scriu o cronică mai mult,
Rămîn cu un prieten mai puțin.”

Un amic îngust
Mă tot muștră just:
— Tare-i de prost gust
Să bei atît must!
— Se poate, îi spun,
Dar are gust bun!

Cel mai neplăcut lucru cînd ai
împlinit 50 de ani e că nu mai ai
decît zece pînă la 60.

Uneori adevărul nu e suficient.
Trebuie să fie și verosimil.

Cum să nu-i fie mereu sete dacă
bea numai sec?

Ce bine ar fi dacă s-ar crea un
material neșifonabil pentru obraji!

URZĂTORIA TEREN PE AGRICOL

Conducerea G.A.S. Merii-Goala nu se preocupă de mecanizarea unor operațiuni din care cauză îngrășămintele se împrășteie manual pe câmp.

— Ce faci, nu vii la împrăștierea îngrășămintelor?
— Nu pot! M-a înțepat o albină și mi-a stricat „mecanizarea”...

Orezăria G.A.S. Mărculești a adus un beneficiu de peste 1 100 000 lei gospodăriei, datorită bunei organizări și a unei munci susținute.

— Vă rugăm să ne spuneți unde este orezăria G.A.S. Mărculești? Știți, am venit în schimb de experiență...

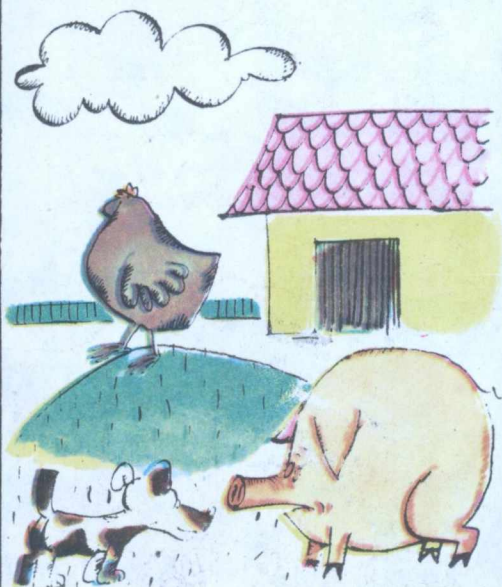
Unii muncitori de la secția Dragoș-Vodă a G.A.S. Ivănești sînt folosiți de tehnicianul-șef Lucian Lăzărescu în scopuri personale (Amenajarea casei, curățenie, spălat etc.)

LUCIAN VODĂ ȘI A LUI CEATĂ...

Desene de AL. ADRIAN

Din cauza incapacității fostului contabil-șef Ilie Zaheu și a fostului șef al contabilității Dumitru Ciurea, în scriptele contabile ale G.A.S. Bărăganul, raionul Fetești, s-au făcut mari greșeli.

— Ce e cu ea? Se face că nu ne mai cunoaște?
— Cred și eu! A aflat din scriptele contabilității că un ou de-al ei e trecut cu... 16 lei, cînd în piață e cel mult un leu!

Tractoristul Gh. E. Lehliu a folosit tr. personale, provocînd circulație.

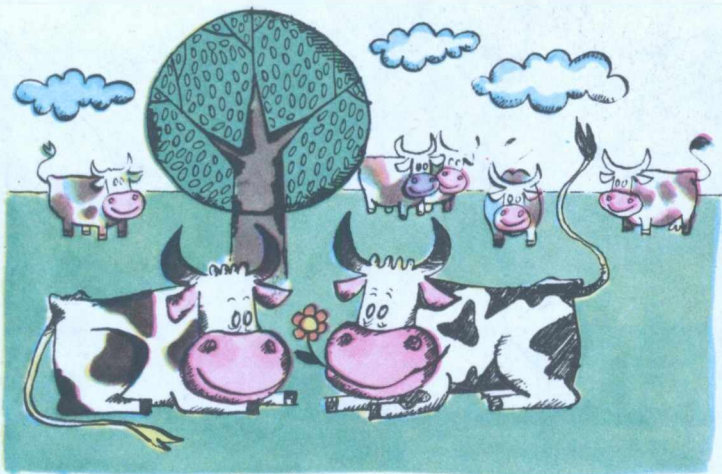
Model de Tr.

La G.A.S. fost peste călzirea m.

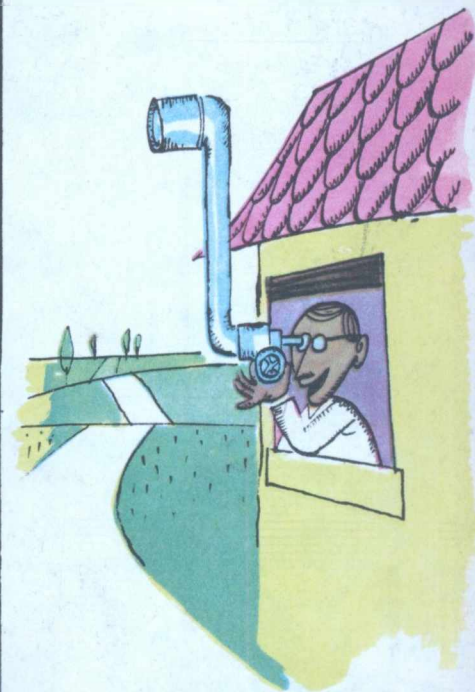
Datorită aplicării celor învățate în schimbul de experiență făcut cu G.A.C. din comuna Gratia, la G.A.C. Uești s-a depășit cu 123 litri de lapte producția medie planificată pe cap de vacă jurată.

— Ai văzut ce partidă a făcut fiu-meu?
A luat o joiană din G.A.C. Uești ...

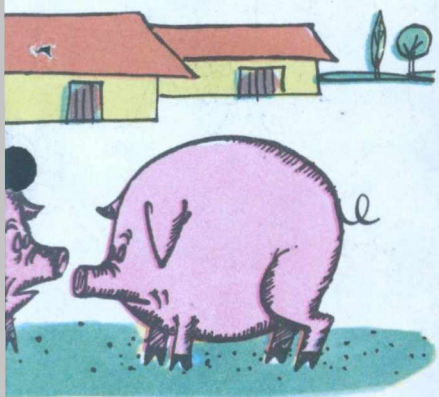

Conducerea G.A.S. Malu nu controlează și nu îndrumă temeinic sectorul zootehnic al secției Gîrbovi, situată mai departe de sediu.

— Ura! Mi se pare că la Gîrbovi a făcut o vacă ... Văd un vițel în plus ...

ca, mortalitatea la tineretul porcin a
admis, deoarece nu s-a asigurat în-
pe timpul iernii.

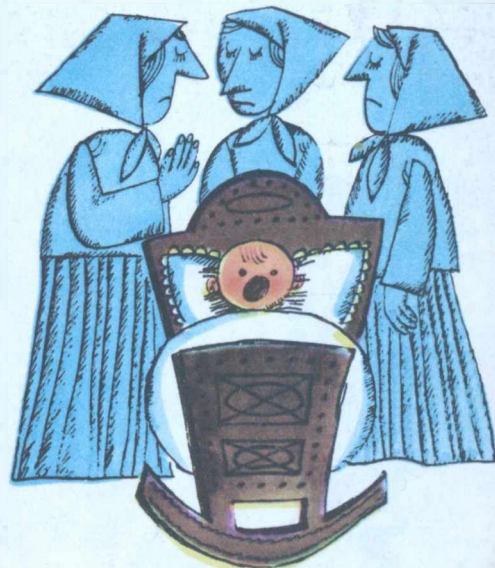
spune „Noroc porcesc” ...

Constantin Militaru, inginer-agronom
la G.A.C. Boșneagu, raionul Călărași,
dispare sistematic din gospodărie fără
să anunțe pe cineva.

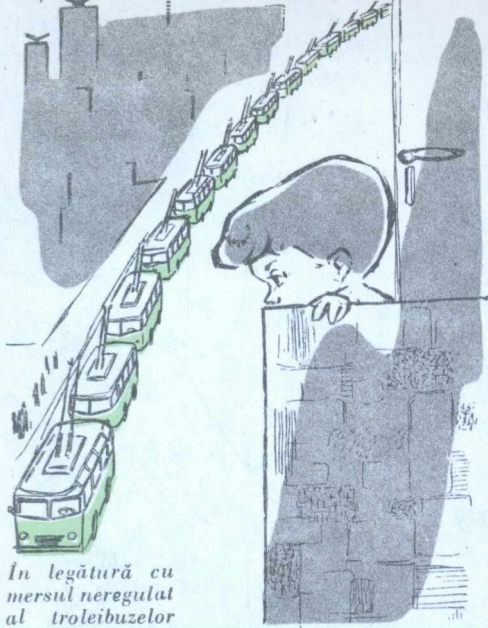
PROPUNERE PENTRU REPERTORIUL

Ion Stroie, președintele G.A.C. Perișoru,
își protejează prietenii și rubedeniile,
acoperindu-le lipsurile.

URSIȚOARELE: — Noi ce să-i mai dă-
ruim? S-a născut cu noroc: e nepotul
lui Ion Stroie!...

In legătură cu
mersul neregulat
al troleibuzelor

— Vino, tată, repede să vezi că avem și
tren pe strada noastră!

Desen de ST. MUNTEANU

„Recepțiile“ ...
uneori

— Tot sîntem în
plină recepție, eu
zic să semnăm și
procesul - verbal.

Desen de
M. CAPĂTĂ
(din Expoziția de
caricatură Bra-
șov)

În materie de corespondență, șeful e beton-armat. Nu există să atîngi cu un pai, că el te atinge cu o claiă întreagă. Ca un zid de neînvinș respinge toate atacurile indiferent din ce direcție ar veni. De aceea, foarte mulți nu se leagă de el. Foarte mulți, dar nu toți. De exemplu, se leagă bazele care livrăm noi bluzele fabricate în întreprinderea noastră. Ni s-a rupt într-o zi de la o bază că toți nasturii tuturor bluzelor s-au rupt.

— S-au rupt nasturii? — scriș șeful aruncînd flăcări din ochi. Las' că vă lecuiesc eu de nasturii Serie, băiatule!

Șeful, cînd e furios, nu poate scrie. Diktează. Scriu eu.

„La adresa dv. nr, etc., vă comunicăm că sîntem surprinși de această critică calomnioasă. Pentru a nu se mai repeta pe viitor vă atragem atenția că:

1. Nasturii sînt de calitate inproșabilă, fiind apreciați chiar de dv. la expoziția de nasturi din anul trecut.

2. De ață, să nu mai vorbiți întrucît exact aceeași ață o deți și dv. publicului sub d. mirea „calitatea I“.

3. Nasturii de care vă legați sînt cusuți la mașini moderne, care sînt folosite cu succes în 74 de țări din Europa, Asia, America, Africa, Australia și alte numeroase continente de pe tot globul pămîntesc.

În concluzie, șeful le-a atras atenția că pentru asemenea calorii, noi avem dreptul să ne plîngem forurilor superioare, ziarelor centrale, ziarelor raionale, la reviste, la radio și la birourile de sesizări ale tuturor instituțiilor care primesc reclamații.

Desen de
N. CLAUDIU

— Ei băieți, acum
că ne-am adunat toți
în păr...

C. OTTESCU

DESCĂNTEC DE INDIGO

Tu, ce cînți de-o veșnicie
Tot aceeași melodie
Și pe diferite scene
Vii cu-aceleași vechi refrene
Papagalice notoriu,
Nu mai schimbi din repertoriu
Nici un cîntec, nici o notă,
Nici o frază, nici o iotă,
Vin' la mine să-ți vrăjesc
Soartă și blestem drăcesc:

Să ai parte
Mai departe

Numai de-un costum pepit
De pe-acum răspeticit,
Dacă se va întimpla
Altul de vei cumpăra
Mintenaș și negreșit
Să se facă tot pepit
Să se schimbe, fermecat
Tot în ăla răspurtat.
Am zis! Și-altfel să nu fie,
Lasă că-ți arăt eu ție!

Să-ți dea... doctorul, gastrită
Cruntă și nesuferită
Să ai parte, aferim
Doar de supă de regim
Fără carne, fără sare
Cu legume plutitoare
Intr-o zeamă subțiată
Și din morcovi colorată,
Să ai parte de sughit
Să nu-ți fie sprîțul, sprîț,
Sosul să nu-ți fie sos,
Cabanosul, cabanos
Să ai parte

Pin-la moarte
Doar de supă de legume
Să te vād atunci cam cum e,
Și să-ți stea în față un
Comesean mai căpăun
Să mănince tot ce-i bun
Am zis, și-altfel să nu fie,
Lasă că-ți arăt eu ție!

Cînți același cîntec, ai?!
Stai

că-ți zic și mai dihai
Să-ți dea soacra gramofon
Cu o pilnie trombon
Tu să nu poți s-o refuzi
Să te-oblige să-l auzi
Cînd e-n vizită la voi
Și în fine, mai apoi,
Incîntată,
Fermecată,

C-o primești atît de bine
Să se mule chiar la tine
Și să aibe-o placă doar
Cu un boston secular
Ca să-ți cînte mai departe
„Jan Moscopol“ pin' la moarte,
Să auzi și-n veșnicie
Tot aceeași melodie
Cum ne cînți tu astăzi nouă
Și nu vîi cu alta nouă
C-ai ajuns să fii doar o
Copie la indigo
Ptiu și cîț, procler troclet,
Indigo de interpret!

SĂ NE

Unitățile de răcoritoare se închid la orele
21—22, cînd afluența e încă mare și se des-
chid la 6—6 1/2 dimineața, adică atunci cînd
consumatorii sînt foarte rari.

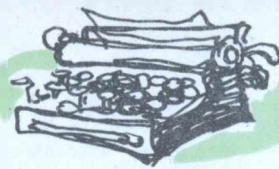

— Te-a deranjat pînă acum cineva la 6 dimi-
neața?

— Chiar azi m-a întrebat unul dacă țin secărică.

BETON-ARMAT

de VICTOR PIȚIGOI

PASTEL DE VARĂ

de V. D. POPA

— I-am îmbrobodit! — făcu mulțumit, după ce scrisoarea a fost expediată.

Dar n-a trecut mult și a sosit o nouă scrisoare, de la o altă bază de desfacere, dintr-un alt oraș. Se plîngeau cei de acolo că se rup nasturii.

— Iarăși nasturii? răcni șeful ca electrocutat — Vă arăt eu vouă nasturi!

Și, după ce mă străfulgeră cu o privire de Sherlock Holmes, șeful îmi explică doct:

— Pe ăștia de la baza asta, i-au montat ăștia, de la baza cealaltă.

După o scurtă cercetare, efectuată prin rudele soției, șeful a aflat pe bază de martori că fratele cumnatului vărului mătușii vecinului administratorului de la prima bază este frate bun cu cumnatul unchiului vecinului vărului intententului de la cea de a doua bază. Cum să nu se influențeze unii pe alții?

— O familiuță ne atacă în plină zi! — declară șeful — Las-că-i dezvăț eu de familiuță! Or să-și muște mîinile.

Scrisoarea de răspuns a fost de rîndul acesta redactată în colaborare cu avocatul. Făcea aluzie la onestitate și morală, se întemeia pe articole din codul civil și codul penal, se referea la codul familiei (care prevede atît de mult

despre familie și nimic despre familiuță!) și se încheia cu câteva versuri din Ovidiu.

Cîteva zile, am avut liniște. Dar curînd ne-au mai venit două scrisori. Veneau de la două baze deodată. Amîndouă se plîngeau că se rup nasturii.

— Contaminare generală! — tună șeful ca scos din minți — Se montează unii pe alții contra noastră. Ei bine, dacă vreți luptă, luptă să fie! Primesc!

După ce a analizat exact cum s-ar putea înrudi între ei cei care ne trimisese asemenea corespondență, șeful a mobilizat pe cei mai buni colaboratori ai gazetei de perete, pentru a redacta un răspuns în versuri care să cadă ca un trăsnet asupra calomniatorilor, dovedindu-le că în toată emisfera

nordică nu există nasturi mai bine cusuți ca aceia despre care ei susțin că sînt complet descușiți.

Cînd a mai sosit un alt lot de trei scrisori, șeful a pus problema să angajăm o dactilografă anume pentru corespondența cu bazele de desfacere.

E bine să ai dactilografă, dar eu cred că e mai urgent să avem o secție genealogică. Trebuie stabilită filiațiunea tuturor salariaților bazelor, pînă la a șaptea generație. Pe urmă, dacă am avea o mașină

electronică de calculat, am putea afla cu repeziciune cine cu cine este rudă și cine pe cine se poate influența să ne facă greutăți și mizerii prin calomniile legate de nasturi.

Toate acestea însă nu-s decît doleanțe. Deocamdată, întreaga corespondență o fac eu, și tot eu o bat la mașină, fapt pentru care în unele zile plec de la birou la ore la care alții pleacă la teatru.

Într-o zi chiar m-am întîlnit lîngă teatru cu un prieten care lucrează tot la o fabrică de confecții. M-a întrebat:

— Ce-i cu tine, la ora asta?

— Am întîrziat din cauza nasturilor — zic — Se rup. Se plîng toate bazele.

— Și la noi s-a plîns o dată o bază.

— Tot pentru nasturi?

— Tot.

— Și ce i-ați răspuns?

— Nimic. Am cusut nasturii mai bine și gata.

— Și?

— Și acuma, nu se mai rup.

Ceva nu era clar în mintea mea. Am întrebat:

— Dar celelalte baze ce au zis?

Ce au scris?

— N-au scris nimic. Dar au băgat de seamă că nasturii sînt mai bine cusuți.

Acum totul e clar. Bine că n-am angajat dactilografă, pentru că acum ar fi trebuit s-o transferăm: în orice caz, dacă pe prietenul ăsta îl întîlneam mai tîrziu, trebuia să dăm anunț că avem de vînzare mașină genealogic-electronică de calculat...

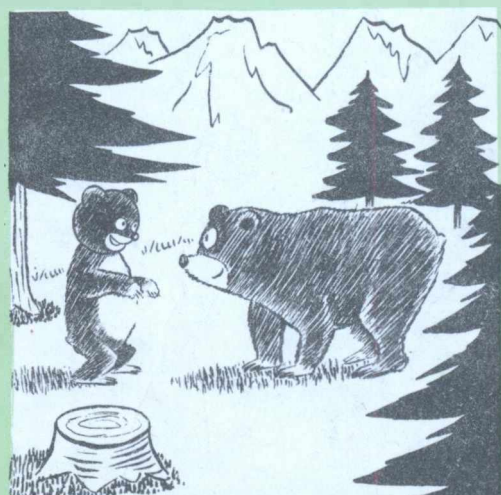
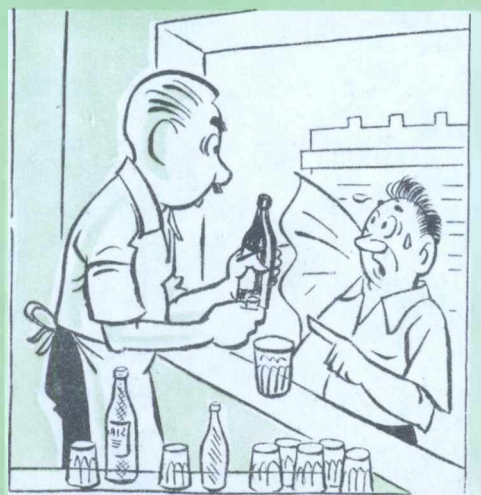
RĂCORIMI!...

Desene de FRED GHENĂDESCU

Sub pretext că „acidul e pe sfîrșite“ gestionarul imitației nr. 122 din Buc., str. Galați servește în loc de sirop un fel de apă ușor acidulată.

La unele centre de răcoritoare nedotate încă cu aparate de dozat, cantitatea de sirop ce se servește consumatorilor este departe de ceea ce ar trebui să fie.

La unitatea de răcoritoare din București, str. Academiei (imobilul hotel Union) se servește numai sirop de mure și de lămîie, cu toate că rafturile sînt pline cu cele mai variate sorturi.

De ce te superi, acidul e pe sfîrșite, n-ai zis?
— Aud asta mereu și ce vrei? mi-a venit cu on.

— De ce pui atît de puțin sirop?
— Cusurgii mai sînteți, domnule! Adineauri altul se plîngea că i-am pus prea mult sifon.

— Am fost cuminte, acum dă-mi mure.
— Mergem la București, în strada Academiei! E acolo un responsabil de „răcoritoare“ care, orice i-ai cere, îți dă sirop de mure.

Cînd ajungem la poarta fabricii, Tibi bate în lemn, portarul deschide pe extremă, adică vreau să zic că deschide poarta laterală, și zice:

— Pe cine căutați?
 — Șeful e acasă? întrebă Tibi.
 — Care șef, șefule? zice portarul.
 — Bravo! Nu-ți cunoști nici șeful, zic eu. Întrebăm de director. Am fost repartizați în fabrica asta pentru practică în producție. Directorul ne-a repartizat în echipa maistrului Deleanu.

— Tovarăși studenți, ne-a spus dînsul cînd am ajuns în secție, mă bucur că vă pot fi de folos cu experiența mea.

— E-n regulă, meștere, zice Tibi, bucură-te sănătos, că mai dăm noi pe-aici.

— Flăcăilor, în timpul practicii trebuie să stați aici, în secție, ne face atenți maistrul Deleanu.

— Meștere, îi zic, vrei cu tot dinadinsul să provoci o ruptură a sentimentelor ce-ți purtăm?...

— Chiar așa! confirmă Tibi. Nabucodonosor spunea că fără flori nu pot exista grădini.

— Puțin îmi pasă mie ce spunea Nabucodonosor. Eu știu că dv. trebuie să învățați meseria! zice Deleanu.

— Bravo, meștere! Ai și ajuns la insulte, roști Tibi.

— În condițiile astea noi nu putem lucra, adaug eu. Haide, Tibi, venim altădată. Poate atunci tovarășul maistru va avea mai multă considerație față de clasici!

— Meștere, venim mline, spuse Tibi. Astăzi sîntem sub impresia momentului și nu mai putem sta. Pa!

— Stați cel puțin să vă arăt cum funcționează mașinile astea noi, se rugă meșterul.

— Am învățat destul în facultate ca să știm și fără ajutorul dumitale, rostește Tibi învîrtind pe deget un lanț cu chei.

— Mline, poimline, ieșim ingineri, îi atrag eu atenția meșterului, așa că nu vedem ce-am mai putea învăța de la dumneata. Rămîi cu bine și... pusi! Că „Pa” ți-a spus colegul meu.

A doua zi, cum ajung eu în secție, Tibi zice meșterului:

— Trecutul e mort! Am uitat jîgnirea de ieri.

— Cred că nici nu a fost jîgnire din partea dumnealui, spun eu.

— Îmi place că astăzi sînteți băieți cuminți, se bucură maistrul. Haide să vă arăt cum se assemblează mașina...

— Cum? Iar începi?? se supără Tibi.

— Tibi, n-ai dreptate să te superi, spun eu. Tovarășul maistru n-are de unde să știe că tu ești un as al mașinilor cu sau fără aburi, electronice sau ne. N-a vrut să te jignească... Nu-i așa, meștere?

— Sigur că n-am vrut. Dar dacă dînsul se supără, hai să-ți arăt dumitale.

— Meștere, îi zic, mă doare că din expunerea mea, dumneata n-ai reținut esențialul. Vreau să zic că dacă ai cunoaște cite ceva despre simbioză și efectele complementare, ți-ai da seama că și eu sînt un as al mașinilor.

— După ce să-mi dau seama?

— După faptul că-s prieten cu un as. Cine se adună se aseamănă, nu?

În ziua următoare meșterul s-a dat pe brazdă. Ne-a întîmpinat concendent și ne-a spus:

— Tovarăși, mi-am dat seama cu cine stau de vorbă. Chiar am și spus șefului de secție, că sînteți niște ași. Dînsul ține mult să-i arătați ce știți. Dar, iată-l că vine...

S-a apropiat de noi un bărbat în salopetă. Ne-a strîns mina:

— Tovarăși studenți, de multă vreme fabrica noastră n-a avut parte de ași ca dv., ne-a spus dînsul. Vă rog să faceți o demonstrație și să assemblezi mașina aceea de lingă fereastră. Începe dumneata, zice el lui Tibi.

— Dacă încep eu se simte jîgnit colegul meu, zice Tibi.

— Lasă Tibi, că nu mă simt, îl liniștesc eu. Începe tu și isprăvesc eu.

— Începeți amîndoi, ne invită șeful secției.

Mă uit la Tibi, el la mine și simultan ochii noștri au rostit un sincer „am dat-o îracului”.

Totuși Tibi și-a păstrat cumpătul și punînd mina pe o piesă, s-a adresat muncitorilor care făcuseră roată în jurul nostru. Le-a spus:

— Tovarăși, piesa asta pe care o vedeți în mina mea, este o parte componentă a mașinii pe care o va asambla bunul meu prieten Sandu, aici de față. Sandu, stimați tovarăși, este un element destoinic și fiul tatălui său care e revizor contabil și membru al echipei naționale de suporteri ai Rapidului. Sandule, fă-ți datoria!

— Idiotule! șoptesc eu. Și tare: Tovarăși, profit de invitația pe care mi-a făcut-o acum... cinci ani o mătușă de-a mea din Sascut și mă reped să văd ce mai face...

— Sandule, tu n-ai nici o mătușă la Sascut, mă face Tibi atent.

— Da? Atunci, dau o fugă pînă acasă că am lăsat aragazul deschis...

— Sandule, știi bine că n-ai aragaz! Doar stăm împreună la cămin, spune cretinul de Tibi.

— Și dacă n-am, ce? Vrei să izbucnească vreun incendiu?

— De unde să izbucnească?

— Ce știu eu de unde? Ce-s Mafalda? Pînă mă întorc, assemblează mașina și pe-urmă fac eu restul.

Cei prezenți rîdeau în hohote.

— Nu rîdeți, tovarăși, le spun eu. Nu uitați că ne aflăm în perioada soarelui calm..

— Și ce legătură are asta cu asamblarea mașinii? întrebă un muncitor.

— Chiar dacă n-are, noi toți avem o mamă și-un carnet de C.E.C. Așa că, ce vedeți comic în asta?

— Felul cum vă ascundeți după deget, zice maistrul Deleanu.

— Cum, meștere? intervine Tibi, tocmai dumneata vorbești?

— Ce te miri, Tibi, zic eu, dînsul l-a apostrofat pe Nabucodonosor, dar mi-te pe noi. Mai bine plecăm, că în condițiile astea tot nu se poate lucra.

— Cel puțin stați pînă vă arăt cum montez piesele, spuse șeful secției.

Și începe să umble cu piesele ca un prestidigitator. În mai puțin de o oră mașina era asamblată.

— Cred și eu că te pricepi, spuse Tibi. Ești șeful secției și inginer. Dar drept să-ți spun, noi cînd vom fi ca dumneata, montăm mașina asta în zece minute.

Hohotul de rîs al celor prezenți căpătase tumultul Niagarei.

— Acum de ce rîdeți? vru Tibi să știe.

— Chiar așa, zic eu, rîdeți tocmai acum, cînd tovarășul inginer a obținut un succes așa de frumos? V-a dat o lecție de virtuozitate și dv. rîdeți?

— Lecția v-a dat-o dv., ne replică un bărbat foarte blond. Tovarășul care a asamblat mașina nu-i nici inginer, nici șeful secției. E numai muncitor, dar temeinic calificat. Asta ca să vedeți ce înseamnă practica, experiența îndelungată... Să știți că noi am mai avut studenți la practică dar ca dumneavoastră n-ar pomenit.

— Dar dumneata ce te bați în discuție! Mai bine vezi-ți de nevastă și copii și nu fă atîta pe deșteptul. În loc să păstrezi discreție asupra celor întîmplate și să lupți pentru reducerea consumului specific de carburanți, ne faci nouă morală! Am să te reclam inginerului-șef. Care ți-e numele?

— Popescu... Și inginerul-șef... sînt eu.

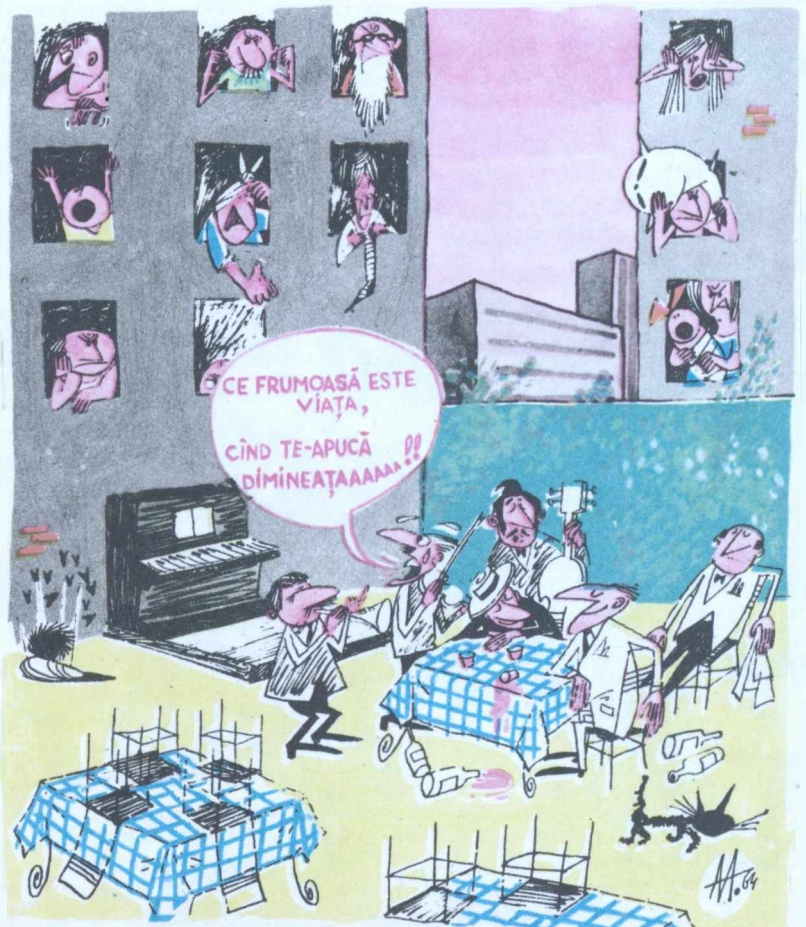
V. RĂDULESCU

COIN

Disputa a început între *senor Ernesto Goadalquin* și *Joaquim Feza*. *Senor Ernesto* e *senor* pentru că stăpînește o moșie de 316 000 de acri în Columbia. *Joaquim* nu e *senor* pentru că muncește ca argat pe această moșie. *Nesenorul Joaquim*, fire arțăgoasă, s-a supărat pe *senorul Ernesto* deoarece acesta nu i-a plătit salariul pe ultimele 16 luni, drept care l-a dat în judecată. A doua zi, *Joaquim* a fost dat, la rîndul lui, în judecată pentru neplata chiriei, de proprietarul cocioabei în care locuiește. Prima coincidență: numele proprietarului era *Ernesto Goadalquin*.

Cele două procese au venit în aceeași zi — 16 mai 1964 — în fața instanței districtului Guaviare. A doua coincidență: judecătorul se numea *Ernesto Goadalquin*.

In unele grădini de vară, orchestrele nu respectă programul

FĂRĂ CUVINTE

Desen de ADRIAN ANDRONIC

CIDENŢE

Magistratul Ernesto a cîntărit cu imparțialitate dreptatea pîrîtlui Ernesto din primul proces și a reclamantului Ernesto din al doilea proces. Ca dovadă a echităţii sale, el a dat cîştig de cauză pîrîtlui din primul caz și reclamantului din al doilea. Rezultatul: Joaquim nu numai că nu s-a ales cu nici un ban, dar a mai fost scos și dator.

Încăpătînat, *nesenorul* s-a adresat ziarului local din orașul Neiva, la redacția căruia a venit să povestească cele întîmplate. A treia coincidență: proprietarul ziarului se numea Ernesto Goadalquin. Rezultatul: Joaquim a fost denunțat poliției pentru „instigație la rebeliune”.

Arestat la cîteva minute după ce părăsise redacția, *nesenorul* Joa-

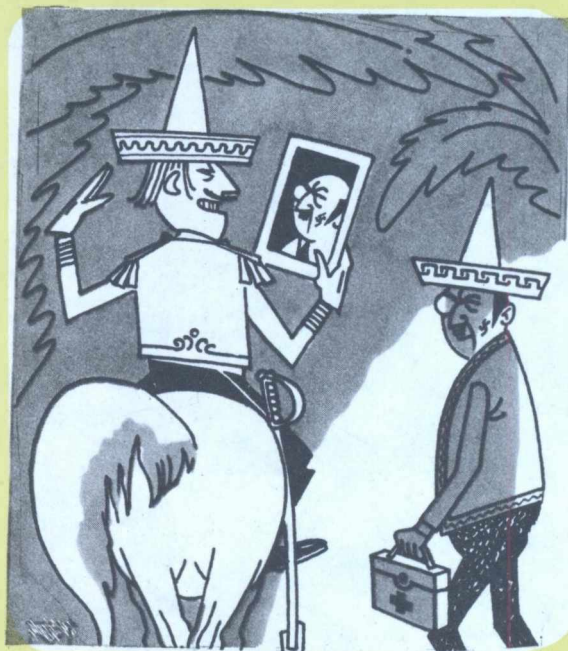
quim a fost anchetat personal de comisarul-șef al orașului Neiva. A patra coincidență: numele acestuia era... Nu, nu Ernesto, ci Raul. Raul — dar tot Goadalquin. Rudă cu *senor* Ernesto? Oarecum: fiul lui.

Adus din nou în fața tribunalului la 5 iunie și judecat din nou de *senor* Ernesto, Joaquim a fost condamnat la opt ani muncă silnică. A cincea și ultima coincidență: echipa de ocași din care face parte a fost repartizată pe moșia *senorului* Ernesto.

După cum se vede, Joaquim nu are nici un motiv să se plîngă de soarta lui. În calitatea sa de *nesenor* s-a lovit de o serie de coincidențe care, din coincidență, au acționat toate în favoarea *senorului*.

N. AURELIU

Criminalul nazist dr. J. Mengele a fost semnalat și în zona Amazoanelor. (Ziarele)

— Nu vă supărați, *senor*, nu cumva ați zărit vreun tip suspect?

Desen de V. TIMOC

Una boacăină

de SADI RUDEANU

— După cîte am auzit tovarășe, dumneavoastră sînteți un cititor pasionat și un frecventator asiduă al bibliotecii raionale din acest oraș, Tîrgu Jiu.

— O, da, îmi place foarte mult să citesc! O carte bună este pentru mine o adevărată desfătare!

— Desigur! Ca pentru noi toți! Și ce ați putea să ne spuneți despre funcționarea bibliotecii?

— Din păcate, în ultimul timp am frecventat-o mai puțin!

— De ce, n-are cărți?

— Nu, n-are rafturi!

— Nu vă supărați, ce au rafturile cu cărțile?

— Au, că din cauza lipsei de rafturi, cărțile stau pe podele în sala de lectură și în asemenea condiții nu se pot citi! În plus se și degradează...

— Și nu s-au luat măsuri?

— Ba da! Tovarășul Lupulescu Dumitru, directorul bibliotecii, a sesizat forurile în drept și s-au alocat 8 000 de lei pentru mobilier!

— Deci, lucrurile s-au aranjat!

— Sigur! S-au aranjat!

— Acum bibliotecă are mobilier!

— A re! S-au cumpărat mai întîi două minunate fotolii „Negoiu”!

— Nu înțeleg! O să se așeze cărțile în fotolii?

— Nu, o să se așeze tovarășul Lupulescu sau vizitatorii dumisale! Un director fără fotolii în birou e ca o bibliotecă fără rafturi în sala de lectură!

— Sigur, fotoliile dau o anumită prestanță biroului, pe cînd rafturile sînt un mobilier banal!

— Nici nu se compară cu niște minunate lustre, care, pe lingă că ornamează încăperea, sînt și utile!

— Nu vă supărați, ce lustre?

— Lustrele pe care le-a cumpărat tovarășul Lupulescu tot pentru biroul dumisale!

— O, trebuie să arate minunat acum biroul dumisale! Cred că e încîntat!

— Da, mai ales că tovarășul Lupulescu nu stă în sala de lectură. Știți, să vezi cărțile grămadă pe podele este o privescîntă tristă! Pe cînd în birou, fotolii noi, lustre, pac, le aprinzi, pac, le stingi, dacă vrei aprinzi una, dacă vrei aprinzi două, poți să faci și un joc de lumini, e splendid!

— Dacă sînteți amabil, lustrele și fotoliile din banii de mobilier, le-a cumpărat?

— Desigur! În fond, fotoliile nu sînt mobilier?

— Îmi permit să vă atrag atenția că totuși fotoliile nu sînt rafturi! După cum lustrele nu sînt fotolii, nu?

— Nu priviți lucrurile cam mecanic? La prestigiu nu vă gîndiți? Ce prestigiu are un director de bibliotecă fără lustre?

— Fără pac și joc de lumini...

— Exact!

— Poate o să vă par din nou mecanic, dar îmi permit să presupun că au mai rămas bani...

— Da, au rămas!

— Și tovarășul Lupulescu a cumpărat rafturi...

— Nu! Biroul dumisale a atins apogeul, completîndu-se cu o excepțională combină!

— O combină?

— Da!

— În birou?

— Da!

— Sînt sigur că glumiți! Nu văd ce ar putea recolta tovarășul Lupulescu în birou și nici nu cred că ar putea încăpea acolo o combină!

— M-am exprimat eu incomplet. Este vorba de o combină muzicală „Orfeu”!

Vă imaginați? Te așezi în fotoliu, aprinzi lustrele și dai drumul la combină!... Te iubesc așa cum ești, tra, la, la, la... twist!

— Ați spus trist?

— Nu, twist!

— Deci combină!

— Da! Radio și pik-up! Vrei radio, pui radio, vrei discuri, pui pik-up.

— Vrei cărți, le iei de pe jos!

— Îmi pare rău, dar sînteți răutăcios! Oare în cultura generală a unui director de bibliotecă nu intră în mod necesar și cultura muzicală? Dumeata nu ascultă muzică?

— Ba da, dar pe banii mei...

— Dragul meu, creditul s-a acordat pentru mobilier, nu? Ce mobilier poate fi mai util decît o combină muzicală? Ce să fi luat? Un dulap? Dulapul nu cîntă! O masă? Masa n-are pik-up! Pe cînd el a îmbinat frumosul cu utilul! Și mobilier, și muzică!

— Mă iertați că insist, dar rafturi, rafturi pentru sala de lectură...

— Are și rafturi!

— Uf! m-am mai liniștit! Deci, acum are rafturi sala de lectură!

— A, nu! Are combina!

— Combina? Rafturi pentru cărți?

— Nu! Rafturi pentru discuri! Dar dacă n-o luăm mecanic, sînt rafturi sau nu-s rafturi?

— Și cît a costat, dacă-mi permiteți, amenajarea biroului tovarășului Lupulescu?

— 7 600!

— Din 8 000!

— Da!

— Lei?

— Lei!

— Îmi permiteți să mă doară capul?

— Dar, vă rog!

— Mersi!

Contractări și... constatări

Modele „mama mare”

Deși s-au făcut zeci și zeci de studii nu s-a putut încă stabili exact cine au apărut mai întâi pe lume: furnizorii sau beneficiarii? Se pare, totuși, că mai întâi au apărut... amândoi și de atunci între aceste două părți există un iureș de contractări, comenzi, livrări, mulțumiri, reproșuri ș.a.m.d.

Dar să ne oprim la capitolul contractării. Cu acest prilej, furnizorii prezintă beneficiarilor ce pot ei să producă. Și, bineînțeles, le arată ce-i mai bun, mai frumos și mai trainic. Uite, de pildă, fabrica „Unitatea” din Sighet a trimis spre expunere la contractări modele noi de tricot în culori plăcute și variate. Dar a trimis și tricotaje model... 1877 care au fost respinse de gustul... 1964 pe care îl au (în fine) mai toți reprezentanții comerțului — adică beneficiarii. Asta l-a supărat mult pe reprezentantul fabricii „Unitatea” care a susținut că respectivele modele demodate sînt cerute de cetățenii din regiune (??)

Pesemne sînt cerute de cetățenii din regiune și sînt trimise în dar rudelor din alte regiuni cînd vor s-o rupă definitiv cu ele!...

Unde-i bluza — nu-i jacheta (și invers)

Există în timpul contractărilor ocazia să constăți unele anomalii care, normal, te fac să-ți pui întrebarea: cum de se poate una ca asta? Una ca asta, pe scurt, înseamnă următoarele: rareori sînt prezente la contrac-

tări bluze și jachete (pereche) cu alte cuvinte avînd același model de tricot și aceeași culoare. Drept urmare, cumpărătorul întîlnește la un loc asemenea exemplare, numai dacă face parte din categoria acelor care cîștigă la „Loto” sau la „Pronoexpres”. Asta pentru că furnizorii preferă să ofere comerțului aceste produse separat, că deh, dacă le oferă laolaltă cele două produse sînt... unul. Și unul nu-s două...

În consecință, bluze separat, jachete separat. Așa că, dacă cumperi o bluză de culoare vernil de la un magazin de pe Lipseani, ai șanse să găsești o jachetă de aceeași culoare și același model de tricot pe Calea Griviței, în Flăoarea sau la... Bacău.

Ce-ar zice onorabilii producători de bluze și jachete dacă, intrînd într-o cofetărie, li s-ar spune: „Serviți delicioasa noastră înghețată de vanilie cu frișcă. La noi găsiți vanilia, la etajul 10 găsiți frișca!”...

Ah, culorile!

Fabrica de ciorapi din Timișoara a trimis la contractări o colecție de ciorapi bărbătești din bumbac, mulți dintre ei avînd niște culori de o... tristețe coplesitoare, culori care (în cazul cînd ai purta asemenea ciorapi) îți determină amicii care te întîlnesc pe stradă să te oprească și să-ți șoptească cu emoție... sincere condoleanțe.

Desigur că în catalogul de culori al fabricii de ciorapi se găsesc și nuanțe mai vesele, mai optimiste, dar probabil că persoanele care aleg culorile destinate ciorapilor nu poartă produsele fabricii unde lucrează. Poartă ciorapii altei fabrici. Că doar n-o să se indisună cu mina lor (sau cu piciorul lor).

Tocmai de aceea, clienții cînd văd astfel de ciorapi zic: „duc-se pe pustii!”... și ei se duc după alți ciorapi!

O voce străbate sala...

La contractări, fabrica de tricotaje „Tinăra Gardă” din Capitală l-a trimis ca reprezentant pe inginerul Brînzan Robert care s-a prezentat însoțit de un lot de produse executate cu mult bun gust. În timpul discuțiilor însă, imediat ce beneficiarii... îndrăzneau să facă unele observații sau vreo propunere cu privire la sortimentele expuse, glasul inginerului Brînzan izbucnea năvalnic, aidoma unui șuvoi de apă care țîșnește dintr-o conductă spartă. Spre deosebire însă de un șuvoi de apă care, cel mult te udă pînă la piele, dar nu te jignește, spusele adresate de reprezentantul fabricii „Tinăra Gardă” reprezentanților comerțului i-a obligat pe aceștia ca, pe lângă tricotaje frumoase, să achiziționeze și un stoc de ofense.

Bănuim că așa erau tricotate produsele. Unu' pe față, unu' pe dos și două de la obraz!...

DAN MANOLESCU

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

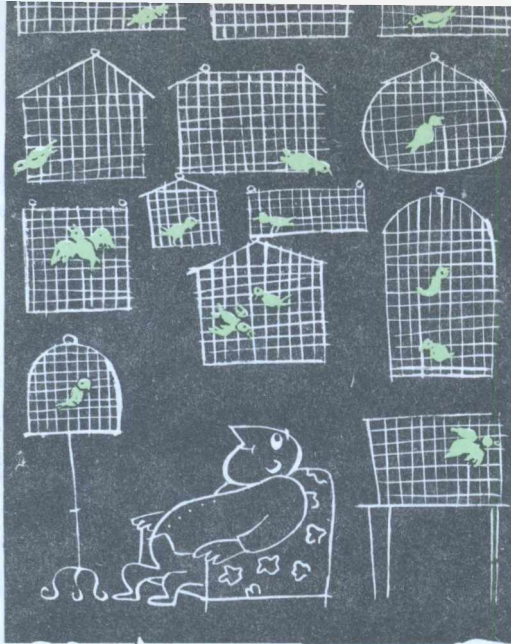
Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic

„Casa Scînteii”

44.601

Desen de E. ARNO

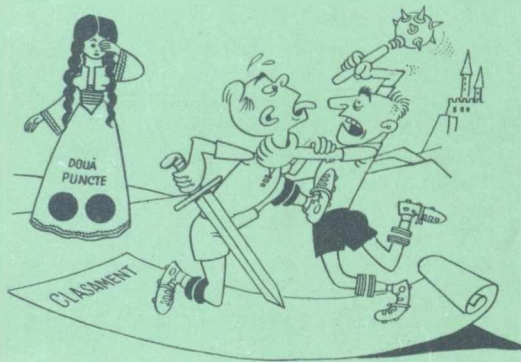
— Tare îmi sînt dragi!..

— la nu te mai uita după toate fustele!

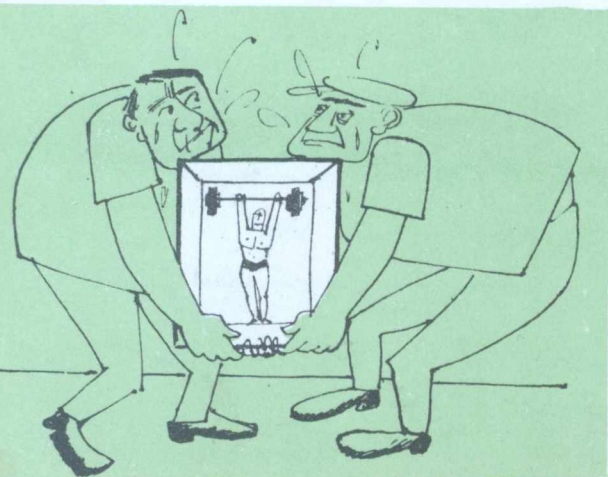
Desen de L. LIVADARU

LUPTA DINTRE SMEII BALONULUI ROTUND
PENTRU FRUMOASA „DOUĂ-PUNCTE”.

Poveste... adevărată despre unele echipe care se mai fac încă de... basm.

Desen de AL. CLENCIU

Desen de I. DAVIDESCU

...Despre
preferințe

(sau statuia și musca)

- Frumoasă statuie!
- Minunată!
- Operă de artă — adevărată!
- Ce concepție-ndrăzneală!
- Și ce gust!
- Oare există model cu asemenea bust?
- Și profilul...superb!
- Dar piciorul ce fin i-i!
- Poem! Simfonie de linii!...

Astfel vorbeau oamenii. Dar trebuie spus că, din zbor planat, îi asculta o muscă și se-ntreba, mirîndu-se ca proasta:

— Ce frumusețe-o fi și-n piatra asta?

Curioasă (singurul ei defect), s-a apropiat îndată de obiect

să-l inspecteze dumneai direct.

Calmă,

i-a aterizat statuii în palmă

Lămurindu-și singură:

— Aha! Asta-i un găvan de lingură...

— Iar asta-i un cirnaț, își zise cu nesăț

Cățărîndu-se în sus, pe braț.

Poposindu-i pe sin, dup-un zbor strîmb, s-a mirat: — Poftim! Am dat peste-un dîmb!

În dreptul gurii a găsit...un șanț:

dinții i s-au părut...creste în lanț;

nasul...bombeu, ca la ghețe;

fruntea...cîrîmpei de perete;

ochii...scobituri adînci;

părul...zgrunțuri, stînci și stînci...

Drept în creștet s-a oprit o clipă,

scărpinîndu-se nedumerită, sub aripă:

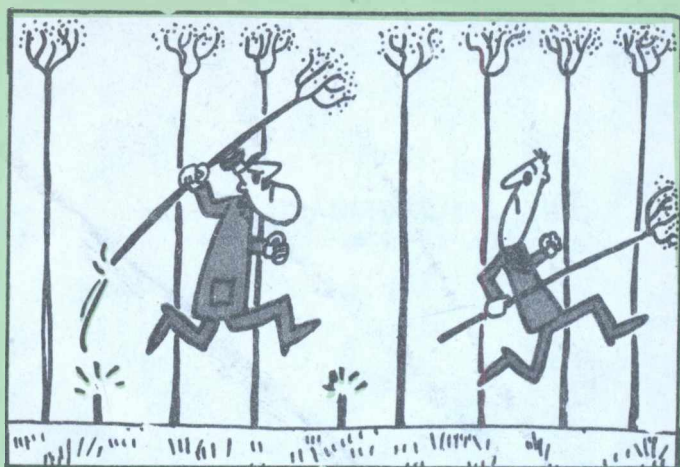
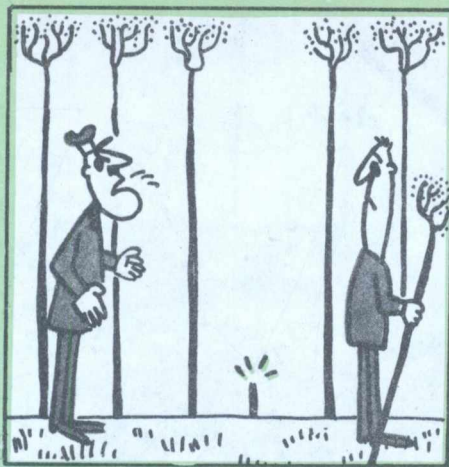
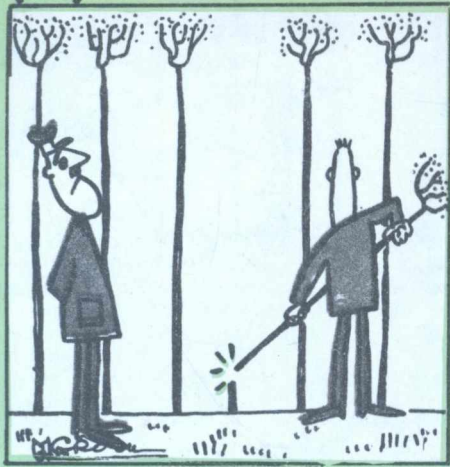
— Ia uite la ce se extaziază toți!

Nezburătorii sînt niște idiști!

Am zărit-o, cinci minute mai apoi,

delectîndu-se la...lada cu gunoi!

G. HULUBEI

Desen de M. GROSU

Răbojul urziciei

Boxe, radio și motocicletă

Cetățeanul Petria Constantin din Petroșani, blocul nr. 18, scara 6, a fost invitat la secția de gospodărie a sfatului popular, unde i-au fost aduse la cunoștință plîngerile locatarilor din bloc și i s-a pus în vedere:

— să nu mai ocupe, în mod abuziv, el singur, trei boxe, și să cedeze una din ele locatarului care n-are unde să-și țină cărbunii;

— să nu mai facă zgomet cu aparatul de radio, deschis totdeauna la maximum și la orice oră din zi sau din noapte;

— și să nu mai uruie cu motocicletă în orele de somn și de odihnă ale celorlalți locatari.

Se speră că tovarășul Petria Constantin va ține în viitor cont de aceste recomandări pentru că în bloc locuiește un salariat al I.L.L., care cunoaște foarte bine regulile de conviețuire în comun și-l va ține din scurt. Salariatul de la I.L.L. se numește... Petria Constantin.

Țigle de calitate I

Fabrica de țigle „Chiriș-Arieș” din Cîmpia Turzii are contract cu I.C.I. Gura Humorului (regiunea Suceava) să-i furnizeze 240 000 de bucăți de țigle, pentru nevoile populației și ale gospodăriilor agricole colective din raion.

Dar din cele 105 000 de țigle livrate pînă acum, 80 000 de bucăți — facturate pe preț de calitate întâi — sînt cu totul necorespunzătoare acestei calități, spre nemulțumirea cetățenilor și a gospodăriilor, care nu le pot folosi.

Faptul ne este sesizat de chiar Sfatul popular al raionului Gura Humorului, care anexează și trei fotografii grăitoare.

Deoarece cu asemenea țigle (strîmbe, scorojite, răsucite) nu pot fi acoperite nici un fel de clădiri, nu trebuie... acoperiți nici vînovații care le produc și le livrează.

Vaca nr. 570

De la G.A.S. Independența (raionul Negru Vodă) s-a pierdut o vacă de rasă, care avea matricolul 570 și era gestantă în luna a șaptea. Valoarea ei, 5 045 lei, a fost imputată respectivilor patru îngrijitori care o aveau în primire.

Vaca a fost găsită, după o lună, de către colectivității de la G.A.C. Gura Dobrogei, unde a fost luată, cu proces-verbal, în custodie.

După cîteva zile a trecut pe acolo tovarășul Stoica Gheorghe, director al I.R.I.C. Medgidia, care — sub motiv că și de la numita întreprindere s-a pierdut o vacă — a luat-o pe cea din custodie (gestantă, acum, în luna a opta) și a trimis-o la abator, unde a fost tăiată.

Vaca fiind gestantă, se... naște următoarea problemă:

— sau vaca nu era aceea pierdută de I.R.I.C., și deci a fost luată nejust;

— sau era chiar aceea, dar fiind gestantă în luna a opta, a fost nejust trimisă la tăiere.

Și într-un caz și într-altul, tovarășul director de la I.R.I.C. a procedat nejust.

Cînd faci fripturi dintr-o vacă gestantă înseamnă că ai simțul de răspundere rasol.

Examenе școlare la Mangalia

Comisia: Să poștească la examen elevul Mambet Zeidula, fost șef al Secției de învățămînt a Sfatului popular al raionului Negru Vodă.

Elevul: Aici sînt!

Comisia: Prima întrebare: cite certificate false de șapte clase elementare ai eliberat?

Elevul: Cite a constatat tribunalul care m-a condamnat.

Comisia: Ai răspuns bine. A doua întrebare: ce părere ai despre faptul că Mustafa Mustafa din Mangalia a fost dovedit că a utilizat un asemenea certificat fals?

Elevul: Mustafa Mustafa a fost prins cu ocazia mică.

Comisia: Ai răspuns bine. Trece la loc. Să poștească acum la examen eleva Coltofeanu Aurelia, secretara școlii medii din Mangalia. Dintre certificatele d-tale de studii, care sînt bune și care sînt false?

Eleva: Cel de șapte clase elementare e bun. Sînt false cele de clase a opta și a noua.

Comisia: Ce părere ai despre faptul că certificatele de clasele a opta și a noua ți le-ai confecționat singură?

Eleva: Că mi-am făcut-o singură cu mîna mea.

Comisia: Ai răspuns bine. Trece la loc. La locul pe care ți-l vor indica organele competente.

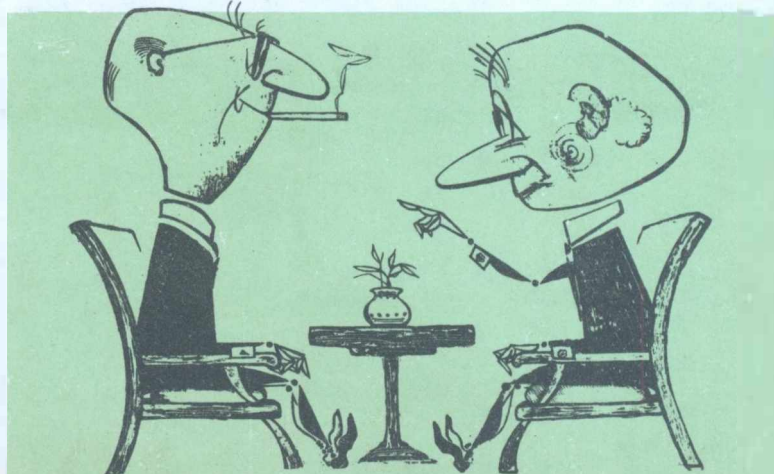
C. RĂBOJ

CADOURI.

Eu cu toată lumea sînt atent... Cu toată lumea care ține la mine: și cu nevasta, și cu mama, și cu soră-mea, și cu soacra... Și pentru că am luat primă... Ce fac cu banii? Am oprit eu o servietă elegantă, fină, cu care dacă te vede cineva poți să juri tu cît vrei că nu ești director, că tot nu te crede. Mă rog, o servietă lux! Să n-aveți impresia că acum n-aș avea servietă! Am. Și e unică. Bună chiar. Totuși servietă aia e altceva. Vorba ceea: „La soare te poți uita”... Dar nu-i vorba acum de mine și de servietă. Trebuie să mă gîndesc în primul rînd la persoanele care țin la mine. Să le iau daruri... Primul cadou i-l dau nevastă! Ceva frumos, deosebit, mai frumos decît orice alt cadou. Servietă nu-i iau, că nu-i trebuie ei servietă. Îmi trebuie mie, dar acum nu mă gîndesc la mine, ci la ea. Ea care vine de la serviciu și pune mîncarea la foc și pînă e mîncarea gata mai deretică prin casă, că e gospodină, mîncă-o-ar mama! Aoleu, pentru mama, să nu uit, trebuie tot un cadou frumos. Cum ar fi servietă... Asta am zis așa, ca să fac o comparație. O viață întreagă a avut grijă de mine, încă de cînd eram mic și-mi călca șorțulețul și-mi pune fundă la gît și guleraș alb și-mi pune sandwichurile cu unt să le mîncîc în recreație... Unde le pune? În servietă. Nu, nu în asta din vitrină. În aia veche în care țineam cărțile. Ce-ar fi să-i iau o carte? O carte frumoasă. Tovarășe vînzător, dă-mi cartea aia frumoasă! Aia subțirică... E pentru mama. Cadou din partea mea. Și pentru soră-mea aș vrea ceva... Deși, la drept vorbind,

n-ar fi cazul să-i iau un cadou, pentru că acum e și ea femeie la casa ei. Și nu-i un fitecine bărbatu-său. Să vezi ce servietă are. Dar nu-i ea asta. Ar rămîne cu gura căscată dacă m-ar vedea cu ea. Ia să nu uit de cadouri, că pentru ele bat magazinele acum... Deci soră-mi îi ia el. Cu mama am rezolvat. A rămas soacră-mea. Dînsa nu-i pretențioasă și ține tare mult la mine. Să-i iau un testemel, să-i țină cald, să nu răcească iarna. Deși la vîrsta dumisale răcești și cu testemel și fără... Cum se spune: testemel sau testemea?... Asta e! Îi iau o testea de ace să coasă cite ceva cu ele și să nu se plictisească. De văzut vede să bage ața-n ac. Da! Da! Vede mai bine ca mine și ca dumneata, știți ce bine se ține ba... bată-o-ar norocul s-o bată!... Cu nevastă-mea n-am rezolvat încă. Și spuneam că primul cadou i-l iau ei. Deși abia i-am luat vara trecută o stofă de taior cînd a căpătat ea primă. Să-i cumpăr o scurtă de piele? Deși totul e să-i dovedești că ești atent cu ea, nu contează valoarea obiectului. Hei! Tovarășe, pe aici nu mai serviți? Că stau de-o oră. Așa! Dați-mi vreo șapte agrafe... Adică poate să fie și opt... vai, e opt fără douăzeci! La fără un sfert închide. Cum „unde”? La servietă. Că așa-s eu, om chibzuit. Am cumpărat cadouri pentru toți și uite, mi-a mai rămas și mie de-o servietă. Elegantă. Mîine o iau cu mine s-o arăt la toți colegii. Și acum să pun toate cadourile în servietă: și al mamei, și al nevastei, și al mamei soacre, și al... al soră-mi îl ia cumnatu’.

AUREL CERBU

— Unde ne întîlnim? — Mi-e indiferent!
— Unde vrei! — Bine, dar să fii punctual.
— La ce oră?

RASISTUL SUDAFRICAN: — La urma urme-
lor trebuie să-mi apăr puritatea singelui!

